

Habacuc - Comentarii J. N. Darby

Introducere - Habacuc

Căile lui Dumnezeu dezvăluite în Cuvântul Său

Cât de complexă și desăvârșită este desfășurarea căilor lui Dumnezeu în Cuvântul Său! Acesta conține nu numai marile evenimente care demonstrează guvernarea Sa și caracterul acesteia, nu numai dovezile fidelității Sale față de poporul Său și opinia Sa asupra răului care îi conduce la judecată, ci și răspunsul Său la fiecare sentiment cauzat de înlănțuirile de evenimente prin care El îi pedepsește, eliberarea pe care El o dă durerii care trebuie să fie simțită de cel credincios, din cauza necazului poporului preaiubit de Dumnezeu, împreună cu profitabilului exercițiu al credinței. Pe de o parte sunt dezvăluite căile perfecte ale lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, inima este formată în înțelepciunea acestor căi și în desfătarea cu efectul deplin al credințioșiei Dumnezeului dragostei. În așteptarea aceluia efect, credinciosul capătă multă încredere în Dumnezeu însuși și legăturile inimii cu El sunt profund întărite.

Subiectul profeției lui Habacuc

Habacuc tratează în profeția sa evoluția credinței și a afecțiunilor spirituale în mijlocul încercărilor. Ea ne vorbește despre antrenarea inimii celui care, plin de Duhul Sfânt, este atașat de poporul lui Dumnezeu. Însă, cel adus înaintea noastră este Israelul.

Înainte de toate, profetul se plânge că răul care există în mijlocul poporului este insuportabil. Acesta este efectul natural al lucrării Duhului lui Dumnezeu într-o inimă care este geloasă pentru gloria Lui și care detestă răul. Inima profetului, formată în școala legii, vorbește, probabil, despre rău în spiritul legii. Duhul lui Dumnezeu nu-l scoate din această poziție potrivită, de profet înaintea lui Dumnezeu, așa că el judecă răul potrivit sfințeniei, conform cu o inimă credincioasă promisiunilor lui Yehova.

În legătură cu aceasta, Yehova îi descoperă judecata grozavă, prin care va pedepsi poporul care s-a datat răului. El îi va ridica împotriva lor pe caldeeni, imagini ale mândriei și energiei, care, plini de succes în tot ceea ce întreprindeau, căutau glorie doar în opinia pe care o aveau despre ei înșiși. Căpetenia lor, părăsindu-l pe Dumnezeul adevărat, care le dăduse puterea, se va închina unui dumnezeu al său*. Dar toate acestea trezesc în profet un sentiment opus celui pe care-l experimentase mai înainte. Aici Dumnezeul lui era renegat de instrumentul răzbunării pe care-l folosisese, iar poporul preaiubit, călcat în picioare de unul mai rău decât el. Dar credința știe că Dumnezeul ei, Dumnezeul cel adevărat, este unicul și singurul Domn** și (ceea ce este deja o profundă consolare, asigurând inima de salvare) că Yehova este cel ce le-a dat celor răi putere, pentru corectarea poporului Său. Dar oare trebuie ca ei să-și umple mereu plasa cu oameni ca și când ar fi fost pești?

Profetul s-a oprit, pentru ca, la timpul Său, Dumnezeu să-i explice acestea. Veghind, ca o sentinelă, așteaptă să primească răspunsul lui Dumnezeu pentru neliniștea sufletului său. Pentru a-l mângâia pe profet și pe tot poporul Lui cel credincios, Dumnezeu îi poruncește acestuia să scrie răspunsul atât de clar, pentru ca și cel care aleargă să îl citească. El ia aminte la afecțiunile poporului Său și le apreciază pentru ca sunt date în adevăr, potrivit cu propria Sa inimă, prin Duhul Sfânt.

Chiar și înainte de a aduce eliberarea, El va mângâia inima întristată de sentimentele pe care credința le produce în ea. Și dacă credința le produce, răspunsul la această credință nu va întârzia. Eliberarea încă nu venea. Viziunea era totuși pentru un timp hotărât, când eliberarea din partea lui Dumnezeu venea negreșit. Dumnezeu însuși, care pune preț pe credință, va interveni. Iar dacă eliberarea întârzie, cel credincios trebuie să o aștepte pentru că ea va veni în mod sigur și nu va întârzia. Pentru inima omului eliberarea întârzie să vină, dar răbdarea trebuie să-și facă lucrarea în mod desăvârșit, pentru că răbdarea lui Dumnezeu este îndelungă și perfectă. Timpul eliberării nu va întârzia nici măcar cu o clipă peste momentul rânduit de El în înțelepciunea Sa.

Dumnezeu a judecat duhul de mândrie, a cărui efecte îl copleșiseră pe profet. Asupritorul nu era drept, dar partea celui drept era să trăiască prin credință, așa că el trebuia să trăiască prin credință. O eliberare a poporului, care, ca să spunem așa, nu ar fi avut nevoie de această credință, ar fi putut fi preferată. Dar Dumnezeu dorea ca inima să fie exersată astfel. Cel drept trebuie să treacă prin aceasta și să învețe să se bazeze pe Yehova, să conteze pe El în toate circumstanțele și să cunoască faptul că El rămâne Același orice ar veni.

În acel timp, cu toate că Dumnezeu a permis ca poporul să fie zdrobit prin nedreptate și asuprire, din cauza păcatelor lor, purtarea asupritorului striga către ceruri și aceasta a adus judecată asupra capului lui. Ce nenorocire pentru asupritor că, în afară de relațiile lui Dumnezeu cu poporul său, El este și Cel care judecă pământul și îl eliberează de sub asuprirea celui rău. Chipul lui cioplit nu avea să-i folosească la nimic. Ce ar fi putut face piatra mută în favoarea celui care o așezase? Dar Yehova era în locul Său cel sfânt, în templul Său. Tot pământul trebuia să tacă înaintea Lui. Pământul va fi umplut de cunoștința gloriei Lui, cum este fundul mării acoperit de ape. Popoarele lumii vor lucra ca în foc - aceasta fiind îngăduit de Yahve - toate lucrările lor fiind în pierdere, iar El va umple lumea de cunoștința despre El însuși.

Acest răspuns face ca inima profetului să fie conștientă de prezența solemnă a lui Dumnezeu, angajându-l să aștepte restaurare a lucrărilor lui Dumnezeu în har în mijlocul poporului său și îl fac să se întoarcă la vechea favoare din partea lui Dumnezeu, amintindu-i de toată gloria lui Yehova, care Acesta a apărut la început înaintea poporului Său, ieșind din locașul Său și a înlăturat toate obstacolele pentru a așeza poporul în binecuvântare.

La amintirea puterii Lui, profetul tremură, rămânând în același timp conștient că aceasta este și sursa unei odihne perfecte asigurate chiar în ziua necazului, atunci când nimicitorul avea să se suie invadând poporul.

Profeția se încheie cu rezultatul binecuvântat al tuturor acestor lecții atât de valoroase și anume, expresia încrederii desăvârșite în Yehova. Profetul urma să se bucure și să se veselească în El chiar dacă va lipsi orice binecuvântare, pentru că Yehova Însuși este puterea, încrederea și sprijinul lui, Acela care îl va așeza pe înălțimile binecuvântării Sale, dându-i picioare ca ale cerbilor ca prin harul Său, să se suie pe aceste înălțimi.

Nimic nu este mai frumos decât desfășurarea gândurilor Duhului lui Dumnezeu, tristețile și neliniștile produse de El și răspunsul lui Dumnezeu care să dea înțelegere și tărie în credință, pentru ca inima să fie într-o relație perfectă cu El Însuși.

De remarcat, că aici este în prim-plan asupritorul idolatru, deși prima invazie a acestuia este semnalată ca și cauză imediată a neliniștii profetului. Caldeenii sunt nominalizați distinct, ei fiind, așa cum știm, cei care au dus poporul lui Dumnezeu în captivitate.

Ca rezumat, în această profeție avem răspunsul lui Dumnezeu, care explică căile Sale credinței, și certitudinea că El este fidel promisiunilor Sale. Inima credincioasă, care iubește poporul lui Dumnezeu pentru că este al Lui, este mângâiată gândind la acestea, chiar și atunci când este întristată din cauza răutății din mijlocul lor și încă și mai mult de judecata care cade asupra lor. Dumnezeu îl cunoaște pe asupritor, iar cel drept va trăi prin credință.

clickbible.org